

SER DU ljuset?

En berättelse om att få syn på ljuset,
och tända det ...

SIV LINDSTRÖM

Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-89773-28-8

© Siv Lindström, 2024

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Det är inte tillåtet att återge, kopiera eller överföra detta dokument
i någon form, vare sig på elektronisk väg eller i utskrivet format.

Inspelning av publikationen är strängt förbjuden.

Bilder omslag, inlaga och författarfoto: Sara Svensson

Grafisk form: Kathleen Graphic Design

www.kathleen.se

Tryck: Jelgavas Tipografija, 2024

SER DU ljuset?

En berättelse om att få syn på ljuset,
och tända det ...

SIV LINDSTRÖM

Inledning

Min uppväxt var fylld av kärlek. På gården, där vi bodde, var människor, djur och växter mina vänner. Ungefär hälften av min tid i första halvan av mitt liv, var lycklig, utvecklande och full av liv och glädje. En fjärdedel av min tid i första halvan av mitt liv, gick åt till att försöka värja mig från ett mörker, en sorg, som kom inifrån mig och höll hela mig, kropp och själ i ett grepp, vilket tog min kraft, min tid och min glädje. Den andra fjärdedelen gick åt till att undra varför det var så.

Denna tid av sökande efter svar har givit mig en utveckling som jag inte vill vara utan. Jag sökte och söker än, väldigt djupt, efter svaret på frågan "Vem är jag?". Till slut fann jag någonting. En väl gömd del av mig själv. Ett ljus som kunde jaga undan mitt mörker. Insikter och klokskaper fann jag. En insikt om att vi alla, och allt, består av mörker och ljus, men ljuset måste alltid få segra. För att sammanfatta lite av det jag erfarit började jag skriva, och detta har nu blivit min lilla bok. Den första delen beskriver lite om mitt liv fram tills jag fann det där ljuset. Sedan fortsatte jag att skriva av hjärtats lust, om några insikter, och funderingar eller upplevelser kring detta.

Kampen mot mörkret har varit hård, jag var ensam, mot en motståndare, mörkret, som jag inte visste vem det var. Nu är jag mycket glad åt att leva ett livfullt liv i ljus. Kanske kan min berättelse hjälpa någon, som upplever liknande, eller kanske vill någon läsa som är intresserade av människors utveckling.

Ser du ljuset?

Det var gott att få värma mina fötter mellan pappas lår när jag skulle sova. Det är ett av mina tidigaste minnen. Men nu är fötterna och underbenen kalla på ett isande vis. Grus har jag under fotsulorna. Det luktar tvål, lagård och jord, där jag står i hallen, i vårt hus, på vår gård. Pappa ligger på golvet, buren dit av mamma och mina storasyskon. Han yrar, klarar inte att hålla kontakten med mamma och oss. Förvirrad känner jag mig och samtidigt så klar. Att något skulle hända har jag känt

på mig, för så fungerar jag. Vet, bara vet, att från och med nu får jag klara mig själv. Pappa har fått hjärnblödning, och det är sista gången jag ser honom. Han dör några dagar senare på sjukhuset. Mina fötter får vara kalla.

Tre år är jag, har en mamma, fyra systrar och en bror, jag är yngst.

För mig innebär att klara mig själv att vara så duktig som möjligt. Att inte vara till besvär. Ett besvär kan vara att göra mamma ledsen genom att fråga om pappa. Så det gör jag inte. Inte på fyrtio år. Men jag pratar med pappa, jag gör det när jag är själv, för jag vet att det är konstigt.

Det är morgon och jag är nyvaken och ensam eftersom min familj är i skolan eller hos kosorna. På väg ner för trappan från övervåningen, klappar jag lite på den uppstoppade ugglan som sitter där. Det får man inte för ugglan blir inte fin av avtrycken från barnhänder. Men jag klappar ändå, för jag är inte duktig hela tiden. Inte på sådana smågrejer.

En skorpa och en mugg tar jag från köket. Tar på min kappa och allvädersstövlar och går över gårdsplan. Några katter som väntar på en mjölkskvätt flyttar sig för mig, när jag kliver över tröskeln till mjölkrummet. Doften av mjölken, våta slitna cementgolv och rena kärl är påtaglig. Där står mamma och håller ny spenvarm mjölk från en stor rostfri flaska, genom en sil, ner i en annan större flaska. I silen

finns lite skräp och några halmstrån. Mamma ler, lyfter silen, och håller under min mugg så den blir halv ungefär, med mjölk. Det är lik-som min välling. Den dricker jag, och knaprar på skorpan, sittandes på en halmtuss i änden på kornas foderbord. I den stunden är jag be-själad med korna. De har släckt hunger och törst. Blivit mjölkade. Det råder lugn. Vi är ett då, korna och jag. Och jag känner pappas när-varo.

Det som följde blev en både turbulent och rolig tid, samtidigt som den var tråkig. Alla hjälpte till efter bästa förmåga. Före och efter skolan. Kanske arbetade jag inte och gjorde nytta på samma sätt som de större syskonen, utan gjorde så gott jag kunde med att inte vara till besvär. Lyckades jag inte alltid, vilket

gav mig dåligt samvete. Tjattig och tjatrig och ibland sur, kunde jag vara. Med vetskapen om att det var ”fel”, var det mitt dåliga samvete som gav mig tillsägelse. Inte min familj. Deras tålmod med mig var oändligt. Jag var älskad.

Ansvaret gjorde nog med oss att vi blev vuxna i en hast. De två äldsta systrarna började sitt vuxenliv. Så gjorde även min bror som tog över gården med sin tjej. De var alla knappt mer än myndiga.

Mina andra två systrar och jag som var sex år, skulle flytta från gården. Innan flytten, som var i adventstid, blir min yngsta syster sjuk. Hon som är så modig och klok, ligger nu helt utslagen i hög feber. Hon har fått mässling. Jag viftar henne så gott jag kan med vår tidning,

Bohuslänningen. Tänk om hon också dör ...
precis som pappa.

Men hon dör inte. Och mässling fick jag också, lagom till jul. När jag låg där och tyckte förfärligt synd om mig själv, fick jag också den julklapp jag kommer ihåg mest av alla, nästan. Det var en rutig pläd i brunt och orange. Vi två yngsta barn fick varsin. Den hade mamma köpt med hjälp av en peng från mormor.

Det var den sista julen mormor levde. Hon dog på långvården, och var den sista av mina far- och morföräldrar. Farmor dog när jag var ett år. Farfar och morfar fick jag aldrig träffa. Min släkt som var kvar var mammas bror och hans fru. Som bodde nära. Fastrar och farbröder och massor av kusiner. De bodde en bra bit bort, de flesta.

Vår mamma. Som hon fick kämpa! Det fanns en orimlighet i att hon skulle räcka till, men hon var alltid glad och vänlig och gjorde sitt bästa i varje läge. Om fler hade varit som vår mamma, skulle världen ha varit en bättre plats.

Men jag vill säga något om den där filten jag fick. Jag älskade den. Den gav mig värme, trygghet och ett eget utrymme. En filt är något jag numera gärna vill ge bort, då jag tycker att det är det finaste man kan få. Min bror bar mig inrullad i den där filten en juldag. Bort från ett hem jag älskade, till ett hem jag lärde mig älska. Närvaron från pappa kändes mindre starkt. Min skoltid skulle börja och jag stängde av lite liksom.

Det råder glad iver på skolgården, mest på den del som har ett stort ställ med gungor, rutschkana med lekhus under, och sandlåda. Mina klasskamrater leker där. Själv står jag på den övre delen av trappan. Håller hårt i kallt järnräcke och tittar genom spjälorna. Jag kan inte vara med, jag KAN bara inte få mig själv till att gå dit. Någonting har startat, inuti mig, och tillåter inte min kropp att röra sig. Ett slags mörker som tar tag i mig och vänder mig inåt. Det blir tyst och stilla inom mig. En förlamande känsla. Av att inte längta bort, inte längta hem. Men vill inte vara kvar. Bara en känsla av att vara så annorlunda. Vem är jag ...?

Nog visste även jag, som föddes till bondebarn att dagar innehöll både glädje och sorg. Men något som det mörkret hade jag inte känt.

Hemma var ingen tid utan mening. Varje syssla förstod jag. Mamma som arbetade borta för vår försörjning nu, det förstod jag. Hon bakade brödet som vi åt, det förstod jag meningsfullheten i. Min bror och hans sambo på gården, arbetade med skog, kossor och hö. Det var meningsfullt. Djuren och naturen och omvärlden jag växte upp i accepterade mig som jag var. Jag hade en naturlig del i allt det där, men när jag kom till skolans värld, blev det för inrutat och för mycket aktivitet runtomkring mig. Jag bar en känslighet inombords.

För att hantera situationen skulle man kunna säga att jag drömde mig bort. Fingrarna höll fast min kropp i järnräcket medan min själ lyfte och var där den ville vara. Hemma med dju-

ren, i taket i lekhuset på lekplatsen, tittandes ner på mina skolkamrater.

Den där första skoldagen bar jag en tröja, som jag tyckte var väldigt fin. Fin jag ville vara. Det fina bestod i ett hästhuvud på brun botten. Men ... tröjan tillhörde ett set, där den var en del av två, till en pyjamas. Det var fel att ha pyjamaströja till skolan, det visste jag. Men tröjan var helt ny och oanvänd för sitt syfte. Det kändes så rätt när jag valde och själv bestämde att ha den på, men när jag nu stod där och hängde på järnräcket, kände jag mer av det som var fel med tröjan. Senare tänkte jag att tröjan bidrog till den stämning som intog mig. Både insidan och utsidan var fel på mig. Passade inte in. För att vara en ganska

liten tös har jag stora funderingar om vem jag egentligen var.

Den tid en människa går i skola är lång. Så lång att det inte fanns något liv, jag som barn kunde se efter den. Något begrepp om tid kan jag inte minnas att jag hade.

Sedan kom mitt första sommarlov, och jag kunde inte se något liv efter det heller. Så långt och fritt kändes det. Inget mörker fanns i mig då. Jag bodde i ett hus med mamma och mina äldre systrar. Huset som farmor bott i och som var avsett att vara bostad till mamma och pappa på äldre dagar. Nu blev det ju inte så, utan det blev det huset som nu var mitt hem.

Från det huset springer jag, efter skolavslutningen, nedför grusvägen, över stora vägen.

Öppnar stängslet in till kornas hage. Känner doften av sommar. Nu gör jag igen som jag gjorde vid skoltrappans järnräcke. Fast då handlade det om mörker. Nu handlar det om ljus.

Kroppen springer över gräset, medan hela mitt inre är ”överallt”. Finns inte en chans att allt detta kan få plats i den lilla kropp som är min. Jag ÄLSKAR livet, korna, blommorna, gräset och doften som ger signaler om frihet. Tar in allt och blir jättestor. Så känns det.

När jag tar mg in genom öppningen i granhäcken möts jag av ett par stora Bernersennen-hundar. De tillhör min bror och hans sambo och är tryggheten i hundformat. Det är även dessa människor. Även om vi inte riktigt pratar om allt, pratar vi om mycket och jag får så mycket kunskap in i mitt lilla liv.

Jag fick lära mig om kor, hundar, bakning, jag fick hjälp att uttrycka mig på papper, med blyerts och kol och med akvarell. Jag skulle tro att det ersatte ord till en viss del hos mig.

Skoltiden startade en djup känsla av ensamhet i mig. Den var så inrutad och ofri. Kände mig ensam även om jag var bland andra. Ensam, mörk, annorlunda. Det är ord som beskriver känslorna i mig de dagar som var dåliga. Då mörker och tyngd rullade in över mig, och jag var sedan med mörkret ungefär i en vecka, kanske tio dagar ibland, och sedan kom ljuset och sakta, sakta tog över mörkret igen. Mina vänner frågade mig varför jag var tyst, och jag svarade så undvikande jag kunde. Jag visste ju inte. Jag undrade också ... Kanske var det så att jag under några år som litet barn hade stor frihet

att göra vad jag ville med min tid utan stor inblandning av vuxna som alltid hade sysslor att utföra. Den tiden umgicks jag och talade med kattungar, kor, träd och min döda pappa.

Ni förstår ju att skolan inte kan matcha detta djup. Den del av mig som inte bekräftades fick stängas ner, helt enkelt, och det är nog den del som är min starkaste och största. Ibland använde jag den delen av mig, om en skolkamrat jag tyckte om hade det jobbigt. Då gick min omsorgsfulla själ dit och sällskapade en stund. Ibland gick min kropp med. Själv hade jag inga problem med skolarbete, lärare eller kamrater. Aldrig mobbad, trots att jag var annorlunda. Det gick nog en skyddsängel vid min sida.

Hur finner man ljuset inom sig?

Hur kan du göra livet ljus genom att söka det innersta i dig själv – det som är på riktigt äkta?

Ser du ljuset? är en djupt personlig och inspirerande berättelse om Siv Lindströms resa genom livets mörker och ljus. Uppvuxen på en gård fylld av kärlek och naturens närvaro, möter Siv tidigt förlust och sin inre kamp. Genom livet har hon sökt efter svaret på frågan som alltid förföljt henne:

Vem är jag?

I sin bok delar Siv med sig av sina insikter, sina motgångar och det ljus hon till slut fann inom sig själv. Hennes berättelse speglar kampen mot det inre mörker som du kan känna igen dig i, men även den frid och förståelse som väntar dig som vågar söka ljuset.

Ser du ljuset? är en lättläst bok för dig som söker mening, inre frid och personligt växande. Siv Lindströms reflektioner och livsvisdom ger hopp och inspiration för dig som också kämpar med att finna din plats i världen.

